

[Udenrigsministeren.]

Information fra dags dato, hvad jeg rent tilfældigt har her til morgen. Der er heri gengivet en udtalelse af USAs forsvarsminister fra en pressekonference i går, hvor hr. Schlesinger siger, at han ikke venter nye kommunistiske militære udfordringer i Asien som resultat af Nordvietnams sejr og USAs tilbageslag i Indokina.

Jeg citerer det, fordi det ligger på linje med forskellige andre udtalelser, man har hørt fra det område, men jeg synes, det er en udtalelse, der bør gå ind i den vurdering, som hr. Stinus efterlyser.

Så opfordrede hr. Stinus mig i og for sig direkte til at genfremsætte låneansøgningen om de 150 mill. kr. Jeg vil gerne dertil svare både ja og nej. Jeg vil meget håbe, at den sag kan rettes op, fordi den er temmelig totalt ødelæggende for tilliden til hele vores bistandspolitik. Men jeg tror også, hr. Stinus vil forstå på baggrund af forskellige bemærkninger faldet i dag, at det næppe ville fremme tilliden til Danmark i udviklingslandene, hvis denne ansøgning meget hurtigt kom i finansudvalget igen og meget hurtigt fik samme behandling, som den fik sidste gang. Vi må nu i udenrigsministeriet overveje, hvad vi kan gøre, og vil se sagen en lille smule i sammenhæng med, hvad der i øvrigt sker med hjælpen til Vietnam, noget af det, som hr. Honoré var inde på. Det er klart, at hvis man f. eks. tænkte sig, at man sagde: nu stryger vi bistanden til Sydvietnam, så ville det kun kunne fortolkes på én måde ude i verden. Det var at sige: det, man havde ønsket, var at yde støtte til Thieustyret og ikke til befolkningen.

Den situation kan vi ikke risikere at komme i. Vi må nu overveje, hvordan vi bedst kan få opretholdt den profil, som Danmark hidtil har forsøgt at opretholde, men som har fået et skår her på det sidste, at det, vi ønsker at yde bistand til, er befolkningerne i alle dele af Vietnam og ikke det ene eller det andet styre.

Hr. Ninn-Hansen var så venlig at sige nogle bemærkninger om debatten, der nu var kommet, og jeg vil gerne kvittere med at sige, at jeg har jo været enig i, det ved hr. Ninn-Hansen også, at det ville være nyttigt at have sådanne emnedebatter. Det var jo hr. Ninn-Hansen, der tog initiativet til denne debat, og hvis det ikke bliver misfor-

stået, må jeg sige, at man må jo sige, at hr. Ninn-Hansen havde en heldig hånd. Det er næsten lidt tragisk at skulle sige det. Men det er vel ikke urimeligt, at det danske parlament bruger nogen tid på at drøfte denne situation netop nu, i stedet for at det skal gå ind i en større sammenhæng.

Så sagde hr. Ninn-Hansen, at hvis der skulle komme en løsning i Vietnam, måtte det være gennem forhandling, og det bliver vi ikke uenige om. Men det er jo netop det, der er baggrunden for de udtalelser, jeg fremsatte den 24. april i redegørelsen, og for det, som statsministeren og også jeg har været inde på nogle gange. Når jeg vurderer Saigons regeringens manglende opfyldelse af den politiske del af Parisaftalerne så hårdt — med hensyn til den militære del har, som jeg har sagt, begge parter et ansvar, dér har begge parter krænket aftalerne — men når jeg vurderer Saigons konsekvente venden sig mod opfyldelsen af den politiske del så stærkt, er det, fordi jeg ikke kan frigøre mig for den tanke — det kan selvfølgelig kun være en helt personlig opfattelse — at om man for 2 år siden havde gjort det, som man havde aftalt også med USA i øvrigt, og det var jo noget af baggrunden for USAs stilling, at nu skulle man søge at skabe en forsoning i Sydvietnam, som jeg i ikke har indtryk af har noget ønske om at blive en filial hverken af det ene eller det andet styre ude i verden, så havde vi nok været i en anden situation også militært i syd, og det er dér, hvor Saigons ansvar kommer ind.

Når hr. Ninn-Hansen siger, at det ikke vil være rimeligt at rette særskilt bebrejdelse mod den ene part vedrørende Parisaftalerne, vil jeg tillade mig at sige stillfærdigt, at hvis hr. Ninn-Hansen ser, hvad jeg sagde i min redegørelse, så rettede jeg netop heller ikke en ensidig bebrejdelse mod den ene part, men påpegede, hvor de forskellige parter havde overtrådt aftalerne.

Så sagde hr. Ninn-Hansen noget om, hvilken holdning den danske regering mon ville have, og hvilken holdning i det hele taget der ville komme frem i forhold til andre lande i området, og hvis jeg hørte rigtigt, nævnte hr. Ninn-Hansen i den sammenhæng Indonesien. Nu er det jo ikke så forfærdelig mange dage siden, jeg havde lejlighed til her i København at tale med Indonesiens uden-